

Únosy ptačími lidmi

Tento příběh byl publikován v knize ruského ufologa Vladimira Ažazi „Pod úkrytem jiného rozumu.“

Na první pohled to je to další příběh o únosu ženy mimozemšťany a o tom, jaké s ní dělali experimenty. Jsou tam ale některé velmi významné rozdíly. Za prvé, se to stalo na území Ruska, za druhé to nebyli žádní "šedí" mimozemšťané, jak jsou obvykle popisováni a za třetí tam nebyly žádné lékařské experimenty, ale ženu znásilnili tím nejběžnějším způsobem...

Příběh se stal obyvatelce Povolží na počátku 90. let. Ažaza neuvádí přesné místo, stejně jako jméno ženy. Pro naše pohodlí ji v příběhu nazveme Lidie Vladimirovna.

"Ukazuje se, že již po mnoho let jsem napadána mimozemšťany. Dříve to bylo vnímáno jako špatné sny, ale pak jsem se několikrát probudila s dlouhými škrábanci od jejich drápů. Nebyl to tedy sen. Vezměte také na vědomí, že rány se po dlouhou dobu nehojily."

Lidie říká, že její "mimozemské" kontakty začaly již v dětství, ale nepřikládala jim význam, tím spíše, že příbuzní se jejím obavám smáli a nazývali ji fantastou a snílkem. V roce 1993, kdy bylo Lidii Vladimirovně 37 let, se stala událost, kterou již nelze připsat snění.

Žili s manželem v hlavním městě jedné z jižních republik Ruska. Na jaře, během předvelikonočního týdne, byl její manžel na služební cestě. Lidie ležela s jedenáctiletým synem v posteli a protože v bytě bylo docela teplo, tak vypnula topení. Bylo asi jedenáct hodin večer a Lidie začala právě usínat, když se náhle v jejich ložnici ozval zpod podlahy nějaký hluk. Žili v přízemí a podlaha byla nad suterénem.

"V podlaze se objevila díra, a z ní začali vylétat černí ptáci s lidskými tvářemi a velmi velkýma očima, které měly svislé štěrbiny jako mají kočky. Jejich hrudník pokrývalo jemné peří, záda poněkud hrubší. Měli obrovská křídla, o rozpětí jeden až jeden a půl metru.

Nosy měli v podobě zobáku a na koncích křídel měli něco jako ruku se čtyřmi prsty, které byly zakončené drápy. Peří bylo u samců tmavě hnědé. Ale byly tam i bílí ptáci, vše jen sledovali a nijak nezasahovali. Myslím si, že to byly samice. Jejich nohy vypadaly jako nohy orlů nebo dravých ptáků ... "

Později uviděla Lidie v jedné knize spisovatele sci-fi Jurije Pětuchova obrázek, který ukazoval ptačí lidi velmi podobné těm, které viděla a se kterými nedobrovolně mluvila.

Je zvláštní, že její malý syn si stále pamatuje něco o tomto útoku. Přinejmenším pak druhý den ráno řekl, že viděl nějaké ptáky a jednomu z nich se oči červeně rozzářily. Jeho obrovské žluté oči ho pronásledovaly skoro celý týden, ať se hnul kamkoli. Ptáci smrděli jako shnilá cibule. Dodnes ji nemůže ani cítit.

Největší pták s lidskou hlavou zakroužil pod stropem nad jejich posteli. *"Ted' již chápu, že nás paralyzovali. Nemohla jsem pochopit, proč jsem se nemohla bránit."*

Zde je třeba poznamenat, že takoví „ptačí lidé“ se poprvé objevili ve snech Lidie, když měla osmnáct let, ale jen zřídka ji děsili. Nicméně, po odstěhování do Asie začala její skutečná muka. Probíhající kontakty měly vliv na zdraví ženy, v té době neustále trpěla záněty mandlí, které byly ve všech případech vyléčeny. Teprve když byla v posledních měsících těhotenství, a narodila se jí dcera, tak tři až čtyři měsíce po narození se jí ptačí lidé nedotkli.

"Udělal jsem si pro sebe velmi důležitý závěr," říká Lidie „mimozemšťané odnášejí oplodněné vajíčko během menstruace, která nastává se zpožděním tři až čtyři dny."

Ale zpět k onomu památnému dni před Velikonocemi. Velký pták (později jsem se dozvěděla jeho jméno: Co-A) si lehl na ležící ženu a ona zřetelně cítila jeho drápy. Hrůzou jí vstávaly vlasy na hlavě. Pták vážil asi 35 - 40 kg, měl silné ruce na koncích křídel, kterými ji snadno obrátil na břicho a donutil ji roztáhnout nohy. Lidie se snažila klást odpor, ale byla pouze schopna zavolat na svého syna. Pták - násilník uchopil bezvládnou ženu svými křídly, zvedl ji z postele a proletěl dveřmi.

Nejúžasnější na jejím svědectví bylo když řekla: *"Viděla jsem své tělo na posteli!"* Nebylo tedy fyzicky odneseno, i když na něm zůstaly stopy po spárech ptáka. Pak měla mezeru v paměti. Lidie se probrala na jakémsi pyramidě. Byla kulatá a sestávala z velkých stupňů. Shodili ji na horní plošinu, při dopadu si zranila nohu a několik dní kulhala.

"Zdá se, že mi chtěli ukázat, co dělají s nezvladatelnými pozemskými ženami, uvažovala po této události. Na vrcholu pyramidy, jsem viděla krásnou ženu v bílých propínacích šatech s modrým vzorem. Ležela nehybně, jen v jejích očích jsem viděla strach a odpor. Oni ji nejednou znásilnili, ta chudinka, jen sténala a nemohla pohnout ani prstem. Nemohla jsem dělat nic, abych jí pomohla."

V tom okamžiku, přiletěl Co-A, popadl ji svými drápy a odletěl. Pak viděla Lidie na schodech pyramidy mnoho žen. Byly to krásné představitelky ze všech kontinentů, různých národností. Všechny byly nehybné a nešťastné.

Lidie se později dozvěděla, že ptačí lidé velmi selektivně vybírají pozemské ženy. Neberou opilé - alkoholičkám jejich útok nehrozí. Nedotýkají se prostitutek, mentálně postižených nebo ochrnutých. Pro své hrozné experimenty vybírají pouze ženy v plodném věku, s pěkným tělem, silnější nebo dokonce obézní nikdy neviděla. Stručně řečeno, vybrané ženy byly velmi atraktivní a v dobrém zdravotním stavu.

Proč to tak poznala? Na to Lidie odpověděla, že uvedla Co-A ve zmatek tím, že řekla, že má virus AIDS. Pravděpodobně proto se jí v tento památný den ani nedotkl. Nepoznal, že si to vymyslela.

V tu noc, co ji Co-A odnesl v klepetech a jako pytel hodil na postel, si vzpomněla, že na hodinách u postele viděla, že je 15 minut po půlnoci. V dopoledních hodinách pak objevila na sobě škrábane, Připadala si jako rozbitá, kulhala a její syn řekl, že bojoval celou noc s ptáky s ošklivým zápachem zkažené cibule.

"Pokud jde o jména ptáků, není žádný problém je uvést, vzpomínám si na krátká hrdelní jména: Zi-A, Zev-Ka, Ja-Ja ... Řeknu vám jako badateli: žádné příjemné věci jsem z těchto kontaktů necítila, jen samé násilí. "

To, že to nebyl sen nebo nějaká iluze, i když to tak navenek vypadalo, se Lidie dozvěděla při vyšetření u místního psychotronika. Ukázalo se, že jsem nebyla sama, kdo k němu přišel se stejným problémem, dokonce to bylo ze stejné části města. Náš dům stál u hřbitova a ta "havět" pocházela odtamtud, jak jí vysvětlil. Díru na podlaze zajistil zvláštní modlitbou, akci ukončil a ukázal jí pár triků jak se bránit. Hlavní věc je, že se už nemusí bát, a pokud nastane pokus o kontakt, zeptejte se jich na jméno. Z nějakého důvodu se obávají, aby se lidé nenaučili jejich jména.

Jednou Lidie viděla vycházet toho psychotronika z vedlejšího domu. Usmál se na ni jako na starého přítele. Lidii se sevřelo srdce – asi další oběť agrese z jiného světa.

Brzy její rodina opustila republiku na Volze, a ona postupně zapomněla. Zdá se, že tyto podivné bytosti z jiného světa žijí jen na určitých místech a nemohou jít na jiné. Nebo možná ztratily její stopu. Nebo už zestárla.

Je to velmi neobvyklý příběh. Zní to fantasticky, ve skutečnosti se to podobá na nějaké halucinace, ale zkušenosti ufologa hovoří ve prospěch pravosti tohoto příběhu.

http://paranormal-news.ru/news/pokhishhennaja_pticeljudmi/2017-03-15-13246

Obrázek Ptačích lidí z knihy Jurije Pětuchova

Sleduj: <https://www.youtube.com/watch?v=yRhwwhlwGmE>

Překlad: Jan Pavlík, 15. 3. 2017